

semmije, amit elzárna s ne akarna megosztani az Atyával. Így tesznek. Azért tesznek így, mert kettejük Lelke az Osztozás Lelke. S ha egyszer igaz, hogy Isten is csak a maga képére és hasonlatosságára tud alkotni, miként mi is, amikor bármi művünknek vagy gyermekeinknek adunk életet, akkor a mi gondunknak sem lehet más megoldása, mint ami az ősmintában megoldja a gondokat. A szakállas jénai keresztény zsidó nem tévedett. Osztozni kell. Nem az eredeti bűn következtében kell osztoznunk - mint ahogy bizony nem kis bátorsággal gondolta Horváth Sándor 60 évvel ezelőtt: mivel akaratunk rosszra hajló lett, ezért aztán visszaélünk önzésünkben a magántulajdonnal -, hanem annak következtében, hogy az osztozó Isten képére és hasonlatosságára lettünk teremtve.

Ha az összegyűlők ezt másképpen látják, abba fogják hagyni az összegyűlést, mert ráébrednek, hogy tárgyaltan az összegyűlésük. Tárgyaltan, mert nem akarják többé tovább hordozni az Isten gondját, ami az ember gondja: az éhezőké meg az éheztetőké. Ennyit az elméletről.

Ami pedig a gyakorlatot illeti, azt el kell kezdeni. Akármilyen szerény kezdetekkel is, de el kell indulni. Mert el se indulás esetén össze fog zavarodni az elméleti tisztánlátás is. Össze, mert igaz, amit tanultunk: a lét meghatározza a tudatot. A nem osztozó lét meghatározza a tudatunkat, s azt fogjuk mondani arra, amit nem tudunk, vagy nem akarunk megcsinálni, hogy az nem is lehetséges... vagy azt, hogy az Isten azért ezt már igazán nem is kívánhatja tőlünk.

Látod, Betlehemi Gyermekek, ennyi és ez telik csak tőlem. Persze az lenne a szép, ha ezt nem kellett volna leírnom, hanem csak úgy rábízhattam volna magam a sodrodra. De nem tehettem, mert ez nyilvános ige hirdetés, s itt idejében be kell fejezni a dolgokat. S ez csak akkor lehetséges, ha az ember előre leírja, ami telik tőle, s a szövegszerkesztője előtt ülve az órájára nézhet meg arra, hogy megvan már a 12 ezer byte, és abba kell hagynia a költést akkor is, ha talán futná még néhány versre az ihletből.

Letelt az idő. A mondóka befejezve. A jászlad figyelmeztessen arra, Kisjézus, hogy el kell indulnunk. Feléd. Jászol iránt. Amen.

2001.

ÁTS ANDRÁS

ÖNZÉS ÉS OSZTOZÁS

Engem kértek fel, hogy nyitó előadást tartsak nektek az idei év kérdésével kapcsolatban. Én viszont **önző** módon **osztotam** a felelősségen és így nektek ajándéknak hoztam előadóként egy igazi gyakorlati életművészt az osztozásban Márczi Ancsát, hogy ne csak az én uncsi ideologikus szövegemet kelljen hallanotok.

A teljes címe az év kérdésének: Önzés - Osztozás. Hogyan építsük az Isten Országát a 21. század elején?

Kezdetnek álljon itt egy kis fogalom meghatározás:

Önzés: Csak a saját javának, kényelmének, gyönyörének hajhászása, még mások jogainak vagy az illetlenek a megsértésével is. **Énközpontúság.** Erről akkor beszélhetünk, amikor valaki csak és kizárólag a saját szemszögéből képes látni a világot.

Nem összekeverendő az **énszeretettel**, amikor értékesnek tartom önmagam, tehát értékesnek és fontosnak tartom gondolataimmal, érzéseimmel és a szükségleteimmel való törődést. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a nap 24 órájában csak saját magammal lennék elfoglalva! Áldozathozatal szempontjából azt állapíthatjuk meg: önző és énszerető ember között az a különbség, hogy míg előbbi **mindig első** helyet kíván, utóbbi **nem mindig utolsóként** szeretne sorra kerülni. Az énszeretetet nem a másokért való áldozathozás hiánya, hanem a folyamatos önfeláldozás feladása.

Önmagunkat tisztelnünk kell, ebből az is következik, hogy bár szeretem magamat, nem tehetek meg bármit, amit akarok, nem engedékeny vagyok önmagammal, hanem tiszteletben tartom a saját magam köré szeretettel húzott határokat.

Osztozás: Cselekvő állapot, midőn valamely jószágból, pl. örökségből, nyeresémből, zsákmányból a rájuk jogot formálók kivesszük az őket illető részeit. A végrehajtott lopás után osztozáshoz fognak például a tolvajok. Minthogy e cselekvés gyakran perre, veszekedésre ad alkalmat az illetők között: innen átvitt értelemben jelenthet pert, veszekedést is. Az osztozásban résztvevők az osztályosok, a kapott rész az osztályrész.

Az adomány adása pedig egy nem kötelező, önkéntes osztozás. Az **adomány** jelentése: ajándékba adott érték, amit ellenszolgáltatás nélkül jutalmul, segítségként vagy támogatásként adtak vagy kaptak. Eljuttatott pénzösszeg vagy más anyagi segítség, hozzájárulás jótékony vagy közhasznú céllal, például rászorulóknak megsegítésére vagy hasznos tevékenység támogatására.

Ilyenkor az adományozott egyénnel, közösséggel, csoporttal vállalunk osztozást. Ugyanakkor osztozni nem csak az anyagi javakban, hanem egyéb közösség vállalásban is lehet. Lehet osztozni az elnyomottak, kisebbségek, szegények sorsában is, ezt sorsközösségnek hívjuk. Ennek enyhébb formája amikor csak közösséget vállalunk, de nem teljes mértékben, csak részben.

Nehéz e két fogalmat igazán jól megfogni egy-egy rövid definícióval. Sokunkban sokféle és jóval árnyaltabb kép él jelentésükről. Mégis valahol fel kell venni a fonalat így először azt állapítom meg, **hogy egyfajta egészséges önzésre, azaz az énszeretetre szükség van ahhoz, hogy aztán személyiségünk**

minél szélesebb rétegével együttműködve, teljes lelki békével tudjunk osztozni.

Fizikai és szellemi fejlődésünk különböző fázisaiban is mást jelentenek e fogalmak. A gyermekkorban és a felnőtté válás idején szükséges az énszeretet egészséges kialakítása. Ennek elengedhetetlen feltétele önmagunk ismerete és elfogadása, fejlődési útjaink kijelölése. Fiatal felnőttként a családalapítás korában már az énszeretet és az osztozás időszaka is megjelenik. Az énszeretet segít a párválasztásban, hogy ajándék tudjak lenni a leendő párom számra, de feltétlenül osztozást is igényel, hogy meg tudjam osztani az életemet a másikkal és így lehetünk egy testté. Ahogyan haladunk életünkben előre egyre több lehetőségünk van a mások felé fordulásra. Osztozó életet aktív korunkban eleinte családi körben gyermekeink, idős hozzátartozóink, később a közvetlen majd a tágabb környezetünkben rászorulókat felé tudunk megélni. Ekkor valóban megvalósíthatjuk magunkban, hogy úgy tudjunk adni, hogy utólag ne legyenek kétségeink arról, hogy jól tettük, amit, amikor, és amennyit adtunk. Tudatos, példamutató felebarátok lehetünk, ha jól fel tudjuk mérni muníciónkat és élni tudunk az adott életrészeknek megfelelő adottságainkkal és lehetőségeinkkel.

Leginkább úgy tudnám szemléltetni a térbeli kivetülést, hogy az **osztozásnak koncentrikus körei vannak**, melynek közepén az egyén áll! Tehát legközelebb hozzám a házastársam áll, majd a gyermekeim, családtagjaim, majd a közvetlen lakó és közösségi társaim, akikkel rendszeresen találkozom, aztán a távolabbi emberek, a városom, az országom, majd végül az emberiség. Azt gondolom, hogy a családomnak nem okozhatok jelentős hátrányokat a felelőtlen osztozásaimmal. A felelősségem feléjük olyan nagy, hogy az érdekükkel mindig számolnom kell. Ugyanakkor ezeket a koncentrikus köröket magunkban rendszeresen dinamikusan felül kell vizsgálni, hiszen erőforrásaink csoportosíthatók a szükség függvényében. Így fordulhat elő, hogy a harmadik világ éhezőinek támogatása fontosabbá válik, mint egy akár térben közelebbi rászoruló csoport segítése.

Az osztozás kör jellege abban is megnyilvánul, hogy általában nem tudod annak visszaadni, amit kaptál, akitől kaptad, hanem valaki másnak, és aztán ő is másnak... aztán valaki majd annak is ad, akitől te kaptál. Ilyen dinamikus kört alkot egy család, ahol a szülők szeretete, osztozása, gondoskodása úgy térül meg, ha tovább öröklődik a gyerekek gyermekeinek és így tovább. Ezért is jó több nemzedékben együtt élni, mert így a nagyszülő szinte naponta érzi ezt a dinamikát.

Az osztozásnak több fontos, egymás melletti szintje van, melyek egymást kiegészítve képesek jobb világot teremteni. Osztoznunk kell nemcsak az anyagiakban, hanem időnkben, együttérzésünkben, cselekvéseinkben. A XXI. századi ember, úgy érzem hajlamosabb az anyagi javakkal osztozni, mert a többi mód sokkal többet kíván belőlem, leginkább az időmből, aminek mindenki szűkén van manapság. Arra, hogy Prakash munkásságát, így a rászorulókat Indiában segítsen a pénzzel talán hamarabb gondolunk, minthogy a szomszéd néni járdájáról elhányjam a havat/összeseperjem a leveleket. Lehet, hogy ez az utóbbi nehezebb is, de ugyanakkor ennek másodlagos hasznai vannak, mert emberi kapcsolatok, interakciók születhetnek belőle.

A mai mindennapi nehézségünk, a **koronavírus járvány** is rámutat, hogy az osztozás mennyire fontos része volna az életünknek. Mi itt Európában eléggé könnyedén leráztuk magunkról a világ távolabbi pontján élő milliók éhezésének terhét. Nem gondolunk még ma sem bele, hogy a vírus megerősödésének feltételeit mi is tápláltuk önzésünk és oda nem fordulásunk által.

A kapitalista világmodell bizonyos népek és néprétegek szegénységben és nyomorban tartásával képes profitot termelni. A jóléti társadalomban a fogyasztás hajszolásával érjük el azt, hogy ezeknek az emberek nem marad más választásuk és az éhezés enyhítésére ellenőrizetlen állatok húsait fogyasztják, kutya, macska, denevérek, tobzoska stb. Nem is szükséges messzire mennünk, hiszen hazánkban is előfordul, hogy dög-kutakban kidobott állatokat fogyasztanak emberek, akik nem tudnak másképp húshoz jutni. Az egyébként is alultáplált gyenge immunrendszerű emberek így veszélyes fertőzéseket kaphatnak. Olyan fertőző betegségeket, amely állatról emberre is képesek átterjedni. Ezt a tudomány ZOONOSIS-nak hívja. Ha egy ilyen fertőzés felüti a fejét egy kis eldugott faluban, megfertőződik egy földműves és családja, általuk pedig a közösségből néhány ember, attól ez a fertőzés lokális marad hiszen nem sok kapcsolatuk mutat az életterükön kívülre, többnyire nem is értesülünk róla.

Azonban a **globalizációval** kinyílik a világ. Amikor egy rendszeresen utazó üzletember fertőződik meg, akkor lehet, hogy egy hét alatt több kontinensre is el tudja vinni ugyanezt a fertőzést, gyakorlatilag észrevétlenül. Ahol élek, nap mint nap a fejünk felett szállnak fel és le a repülőgépek Ferihegy közelsége miatt. Ez a Covid előtt a reggeli és délutáni csúcsidekben szinte 5 percenkénti indulást vagy éppen érkezést jelentett. Voltak gépek, amiket egy idő után az ember hangról felismert, fel sem kellett nézni az égre.

A „nyugati társadalom” nem tűri a lokalizálást, a bezárást. A jóléti államok lakói úgy gondolják a szabad

mozgás az emberi szabadságjogok része, hogy akkor és oda utaznak, amikor és ahová csak akarnak. Ezt harsogja a nemzetközi média, nagyvárosi radikálisok tüntetnek vélt jogaik visszaszerzéséért a pandémia idején.

2002-2003 környékén felbukkant SARS koronavírus (Súlyos Akut Légzőszervi Szindróma) is zoonózis útján, a denevéreken keresztül fertőzte meg az embereket. Igaz ebbe összesen 8096 ember fertőződött meg és csak 774 ember halt bele, de azért intő jel lehetett volna, hogy a világ számos országában tombolt ez a fertőzés is. (Amerikában 278 fertőzött és 44 halott volt, Európában szerencsére csak 10 körüli fertőzöttet találtak) Nem figyeltünk az intő jelekre, azokra a kutatókra, akik már évtizedek óta hangsúlyozzák a következményekre nem odafigyelő globalizálódás veszélyeit! Most pedig megtapasztaltuk, hogy nem lehet büntetlenül az egyenlőtlenséget fenntartani, a nyomor következményeként a Covid-19 vírus már valódi világjárványt eredményezett a Föld minden kontinensét érintve!

Aktuális adat (2021.06.04.) megfertőződött 173 millió, meghalt ebből 3,7 millió ember világszerte.

Ma többségében azok a nyomorral küzdő társadalmak, ahol évezredekig kétkezi munkával tartották el az egymást követő generációk az előttük élőket és az utánuk következőket. Ma hiába a szorgos kezek, ha nincs föld, nincs hozzá eszköz, amivel élelmet tudnának termelni. A legtöbb helyen vidéken nincs munkalehetőség, de ha van is nagyon-nagy a kizsákmányolás, nehezen élnek meg belőle. Ilyen körülmények között a folyamatos népesség növekedéssel együtt nő a nyomor, az éhezés, nélkülözés is. A klímaváltozással az életfeltételek is rohamosan változnak, romlanak! Nem csak az élelem, de az iható víz mennyisége is csökken! Szemben a világ másik fele, pedig dőzsöl, felhalmoz, hamis biztonságérzést keltve ezzel magában. És itt nemcsak az élelmiszere gondolok, hanem a ruházatra, használati tárgyakra, ingatlanokra stb. A fogyasztói társadalomban a profit a lényeges, nem pedig a belátás. Amikor vásárolunk, nem kérdezzük meg magunktól, hogy

- Szükségem van rá?
- Mikor és mennyit fogom használni? stb.

A ránk zúduló reklámok egyik nemzedékről a másikig formálta át fogyasztásunkat, gondolkodásunkat. Józan belátásra, változtatásra sem könnyű rávenni a jóléti társadalom emberét, mert hamis biztonságérzete veszteségként éli meg a korlátozó szabályokat.

Még kamaszként tanultam és értettem meg, hogy **az emberi szabadság nem a mértéktelenség és korlátatlanság, hanem annak ismerte, hogy meddig terjednek a lehetőségeim határai.** Szeretnék most egy-két cölöpöt leverni – a teljesség igénye nélkül! - mintegy kijelölve az általam hasznosnak ítélt határokat.

1. **Osztoznunk kell**, nemcsak azért, mert ezt a Jézusi tanítást felismertük és a Bokorban eszményünként elfogadtuk, hanem a külső körülmények is ezt kívánják Tőlünk. Nem mehetünk el a szükségét szenvedők mellett, miközben saját luxus-fogyasztásunkat kívánjuk szinten tartani. Pont a Covid-19 járvány mutatta meg, hogy milyen törekeny a mi biztonságosnak vélt, megszokott világunk. Ha így folytatjuk, semmiféle garancia nincs rá, hogy a klímaváltozás okozta világméretű problémákat nem fogja tetézni egy ennél is megsemmisítőbb járvány, mely járvány statisztikai módszerekkel már ma is igazolható veszély. Ha tovább folytatjuk a bolygónk, az egyetlen életterünk és ezzel együtt a többség kizsákmányolását a kevesek jólétéért, annak beláthatatlan következményeit már a saját, de a gyerekeink életében biztosan elszenvedjük majd.
2. Ha csak egy kicsit is képesek leszünk elérni, hogy tiszta ivóvíz és minimális biztonságos élelmiszer juthasson minden embernek, akkor már sokat tettünk egy ilyen járvány megfékezéséért, egy lépéssel közelebb léptünk az egyenlőbb világhoz. Prakash többször beszélt arról, hogy az indiai túlnépesedés legfőbb oka a nyomor, az iskolázatlanság és a kultúra hiánya. Még Magyarországon is, ha cigány pasztorációban sikeres papokat kérdezzük erről, szinte ugyan ezeket a szempontokkal jellemzik a szociális munkájuk alapján a továbblépés útját. Lehet mindenféle egyébként helyes állami programokat indítani, de ezen a területen csak az ér el tartós sikereket, aki képes ennek érdekében személyes **embertől-emberig érő munkát végezni**, elsősorban megpróbálni a gyerekeket oktatás útján felemelni.
3. Én világ életemben **forradalmár** voltam, talán még most öreg koromra sem nyugodott meg a lelkem. Azt állítom hát hangosan, hogy igenis van feladatunk helyi, országos és globális szinten is a szegénységgel való küzdelemben! Ugyanakkor felhívom a figyelmet egy komoly veszélyre. Itt a Bokor közösségben alapelveink között van **a szelídség, a békességteremtés**. Mikor először találkoztam jezsuita barátunkkal Prakash-al, ő is szelíd megoldásokról mesélt, amikor indiai missziójára indult a hindu és mohamedán szélsőségesek közötti zavargások idején katolikusként próbált békességet teremteni. Ezután, úgy 5-6 esztendeje a Jezsuita rend a szíriai háborús térségbe küldte őt, hogy segítse a menekültek oktatásának szervezését, hiszen indiai munkássága idején bizonyította erre való rátermettségét, tapasztalatával segítheti a szír missziót. Azonban úgy érzem itt történt benne valami az évek alatt. Facebook bejegyzései alapján feltűnt a változás, mintha nem ugyanaz az ember írta, mint akit

megismertem korábban, a menekülttáborban töltött évek erős lenyomatot hagyhattak a lelkében. Azóta visszatért Indiába, és úgy érzem eddigi szelíd szolgálatát egyre erősebb hangon felszólaló küzdelemmé, szinte harccá formálta.

A társadalmi helyzet pedig ami ezt kiváltotta, hogy a jelenlegi Indiai kormány a földművesek kárára több intézkedést is hozott, liberalizálta a mezőgazdasági piacokat, így a multik dömping termékei ellehetetlenítik az indiai földműveseket, akik az indiai lakosság felét teszik ki. Hátrányukra módosította a földtörvényt, lehetővé téve, hogy nagybirtokosok kiszorítsák a földműveseket a földjeikről. Ennek következtében már szeptember óta rendszeresek a tüntetések, a letartóztatások és nem ritkák a véres összecsapások is. Prakash a kommentjeiben nem finomodik, a kormányzatra fasiszta jelzöt használ rendszeresen. Online petíciókat, előadásokat szervez a letartóztatottak szabadon bocsátásáért, a törvények visszavonásáért. Klasszikus feladat egy jezsuita szerzetesnek, ha dél-amerikai felszabadítási teológián nő fel, de a mi barátunk egy szelíd, mosolygós, kedves ember. Mi juttatta el ideig? Véleményem szerint a kilátástalanság, a tehetetlenség érzése. Teréz anyáról is hallottam olyan legendát, hogy élete végén elbizonytalanodott abban, hogy Isten, hogy engedheti meg azt a mértéktelen nyomort, amivel nap-mint nap találkozott.

Úgy gondolom, hogy összefogással érhetjük csak el, hogy olyanná formáljuk az osztozásainkon keresztül a világot, hogy ez Istennek tetsző hely legyen! Összefogással csökkenthetjük a nyomorban élő emberek számát az osztozás mellett azzal is, hogy olyan politikai vezetőket választanunk, akik a legszegényebb rétegek felemelésére is komoly erőforrásokat hajlandók fordítani. Akik nem gátolják, hanem segítik a civil összefogásokat a szegénység felszámolására. Ha értéknek tekintjük a Prakash-hoz hasonló emberek életútját és amiben tudjuk támogatjuk törekvéseit.

4. **Saját fogyasztásunk csökkentése** lehet az adás egyik alappillére. Próbáljunk távolságot tartani a fogyasztói társadalom kísértéseitől. Tudatosan meggondolni kicsi és nagy léptékben is mit „fogyasztunk el” a világ közös készleteiből. A nem fogyasztás része a meglévő javaink értékelése, használata! Nem csak az jelent környezettudatosságot, ha passzív-aktív új házat építünk, hanem az is, ha a meglévő épületünket minél jobbra, környezettudatosabbá tudjuk átalakítani. Nem kell minden 3 évben csillogó-villogó autócsodát vennünk, teljesen komfortos nekem például a 23 éves 19 éve minket szolgáló egyterű autónk. Nem kell mindenképpen új és újabb telefonokat, laptopokat vennünk, javítsuk, használjuk amíg csak lehet vagy adjuk tovább, ha nekünk már nincs rá szükségünk, de más örömmel

hasznosítaná. Nagyon sok kicsiben is elérhető kezdeményezést találhatunk erre. Ha tudatosabban élünk, jobban odafigyelünk a lábnyomunkra már sokat tettünk azokért, akiknek erre jóval kevesebb a lehetőségük. Az étkezésünk - ami különböző aspektusokban már felmerült korábban is – komoly fokmérője a tudatosságunknak és a jelenlegi állapotunknak is. Az éhezéstől a túlfogyasztásig hosszú a skála, de ezen az egy skálán osztozik minden bolygólakó. Ökológiai tények beszélnek arról, hogy a túlzott húsfogyasztás is milyen károkkal jár, az elhízás és a magas vérnyomás kialakulás veszélye mellett hatalmas ökológiai lábnyommal is bír, ezzel téve még igazságtalanabbá az egyenlőtlenségeket a világunkban. Egy-két húsmentes nap heti szintű beiktatásával is sokat adhatunk. Kicsiben elkezdni sokkal könnyebb.

5. Minden ember vágyik arra, hogy élete folyása biztos alapokon nyugodjon, ebben valószínűleg minden nemzedék egyet ért. E biztos alap megteremtésének elősegítése nemzedékről nemzedékre száll jó esetben. Az idősebbek szeretnék, ha életútjuk és a tapasztalataik minták lennének, a fiatalok pedig szívesen veszik a tanácsokat, de ugyanakkor nem szeretnék megúszni a kísérletezés izgalmát, nem szeretnék, ha valaki más megmondaná hogyan kell élniük. (Senki sem hordhatja a lelkiismeretét más zsebében. Ugye ismerősen csengenek Gyurka bácsi szavai?)

Úgy gondolom, hogy a nemzedékek között olyan tisztességes párbeszédnek kell folynia, amely partnernként tekint a másikra, persze ehhez mindkét fél részéről nyitottságra és önmérsékletre van szükség. 2018 végén a „**Nemzedékek párbeszéde**” keretében sikerült Pénzgazdálkodás - adás témában párbeszédet folytatnom a Bokor életerős húzó korosztályába tartozó Frank Tamás Sityával. Nagyon önkritikus vallomásokot is hallottam tőle, miután elég kiterjedt felméréseket végzett a saját nemzedékében. Azt gondolom, hogy egyáltalán nem teljesít kevésbé a fiatalok korosztálya az osztozásban, mint az idősebb nemzedék. A hangsúlyok lettek mások, de hiszen a világ is megváltozott körülöttünk. Sokkal bizonytalanabbak az erőforrásaik, mint nekünk voltak ennyi idősen. Nekik több erőforrást kell tartalékolniuk a bizonytalan időkre. Ugyanakkor, egy-egy szerencsésebb időszakban sokkal nagyobb erőforrásokat képesek mozgósítani is. Itt meg is ragadnám a lehetőséget és szeretném kifejezni a hálámát azokért az emberekért - itt több mint 30 embert felsorolhatok szerencsére - akik felismerve a Bokorliget életet tovább hordozó, aktív értéket teremtő vízióját közösen teremtettek olyan osztozó közösséget (pénzben-munkaerőben-gondolatokban-álmokban) amely számomra egyértelművé tették, hogy a fiatal generáció kezében a Bokor értékei jó helyen vannak.

6. Úgy érzem jó úton járunk azzal, hogy **közösségi kapcsolataink** vannak. Ez független tükröt tart elénk, segít abban, hogy felismerjük önzéseinket, ezáltal olyan lelkülethez segít, ami csodálatos energiaforrásokat, szeretetre indító emberi kapcsolatokat, aprópénzre váltott osztozó köröket hoz létre. Felelősek vagyunk egymásért és közös felelősséget hordozunk, hogy termékeny gondolatokkal „szennyezzük” a környezetünket, ezáltal szebbé tehetjük a világunkat! Segítsen minket a Teremtő, hogy osztozásainkon keresztül felismerjük Őt, ezáltal tudjunk ennek másodlagos hasznaival élni, de nem visszaélni! Itt a Bokorban olyan segítő és támogató közösségben vagyunk, ami segít, hogy ezt a tudást minél tökéletesebben tudjuk alkalmazni.

Még egy utolsó fontos cölöp: **Ne keményedjen meg szívetek lágya!**

1. Hiszel-e abban, hogy a kényszeres fogyasztás helyett, amivel erőforrásokat vesz el másoktól, az egyszerűbb élet is elégséges. Ha igen, akkor az így felszabaduló erőforrásaidat mire fordítanád?

2. Gyökeres megoldások felé! Melyek a közgondolkodás-köztudatformálás eszközei és módjai?

Pótkérdés: Szélsőséges egyenlőtlenségeket tapasztalva, megbocsátható-e a harcias fellépés?

MÁRCZIANCSA

ÖNZÉS-OSZTOZÁS

Nem fogok semmi újat mondani, csak, amit már mindannyian tudunk, de újból és újból emlékeztetni kell magunkat és tudatosítani ezeket.

A szenvedés a világban egy materialista, önző, fogyasztó életmód következménye.

Belül önzés, kívül szenvedés.

Az osztozás célja, a szenvedés csökkentése. Nem csupán, az emberi, de minden érző lény szenvedése, sőt a jövőbeli élőlények szenvedésének enyhítése.

Hogyan?

Adással, osztozással, életmód váltással, fogyasztás csökkentésével, tudatformálással.

Az ember a test, lélek, szellem hármasságában él.

Mindhárom szinten vannak szükségletei.

Ha bármelyikben hiányt él meg, szenved. E három egyensúlya, harmóniája adja boldogságunkat.

E három területen adhatunk. Osztozhatunk. Csak azt tudjuk adni, amink van. Szeresd felebarátodat, mint önmagadat.

Önmagunk szeretete azt jelenti, hogy magamat egy elégedett, harmonikus emberré formáljam. Akkor tudok anyagiakat adni, ha magam jól gazdálkodom, beosztó, takarékos vagyok.

Akkor tudok lelki támaszt, vigaszt, megértést, életkedvet, energiát, örömet adni, ha nekem van.

Szellemieket, ha olvasok, tanulok, elmélkedem, meditálok. Szeresd magad, ápd magad, töltődj, légy fenn!

Vegyél vissza!

Háromról kettőre.

Azt gondolom, az osztozáshoz nem elég a tized, (ami még farizeusivá is tehet) ha közben akarva-akaratlan olyan életmódot élünk, ami fenntartja, újratermeli az egész bolygó kizsákmányolását.

Tehát vegyünk vissza!

A XXI-ik század feladata a fogyasztás megtagadása, csökkentése. Mindennek az ellenkezőjét kell tenni, mint amit a nyugati fogyasztói szemlélet ránk erőltet.

Az egyre jobbat, egyre többet, egyre gyorsabban helyett egyszerűbben, kevesebbet, lassabban.

Egyszerűsége törekedni mindenben:

egyszerűbb eszközök

egyszerűbb ételek, egyszerűbb ruhák

egyszerűbb megoldások,

egyszerűbb, egy értelműbb mondatok.

Isten mindig az egyszerűben van.

Kevesebbet!

Kevesebb is elég mindenből. A sokat, nagyot helyett kisebbet, kevesebbet. Mint tudjuk, „a kicsi a szép” a kevesebb a több. Kevesebb étel, ital, benzin, kevesebb repülés, kevesebb húsevés, kevesebb csomagolás, stb

Lassabban!

A világ egyre gyorsít, mi lassítsunk! „Állítsátok meg a világot, ki akarok szállni” szól a grafiti.

Pörgetjük a világot és a világ pörget minket. Mindent lassabban, elmélyültebben, tudatosabban tenni. A most-ban levés nem idő, hanem a tudatos jelenlét. Egy kapu, melyen átlépve átlényegül minden.

Pénz nélkül – gazdagon

Egy derűs, megelégedett élet praktikái

Nem lemondani kell, csak más módon kell igényeinket, szükségleteinket kielégíteni. Keressük mindig az olyan megoldásokat, amelyek a legkevesebb pénz, idő, energia ráfordítást igényelnek, figyelve ezek arányaira is – hogy ezekből jusson mások megsegítésére is.

Ne váljunk igénytelenné, rosszul öltözötté, rászorulóvá. Kevés pénzből is lehet kreatívan, izléseesen élni.

Belül kell átformálódunk, látásmódot váltani, nem lemondásra kényszeríteni magunkat.

Alapélményem, hogy amire valóban szükségünk van, az JÖN. Ami nem jön magától, azt lomtalanításból, kuka tetejéről, turkálóból szerezhetjük be.